

VEĽKÁ PRIEPASŤ MEDZI ČLOVEKOM A ZVIERAŤOM

/Evolúcia nemôže vysvetliť veľkú medzeru medzi človekom a zvierat'om. Táto medzera je výrečným svedectvom toho, že človek bol stvorený/

Na juhozápade Spojených štátov severoamerických nachádza sa grandiozný /veľkolepý/ kaňon /priepasť/. Tento je tiež aj skutočne veľký, lebo táto roklina- úzka dolina okolo rieky Kolorádo je dlhá 350 km, 6 až 29 km široká a miestami až 1800 m hlboká. Kto stojí po prvý raz na okraji obrovského kaňonu, je premožený dych zarážajúcim obrazom, ktorý sa naskytuje jeho zraku. Predpokladom toho, aby sa dobre mohla oceniť diaľka a veľkosť tohoto Grand kaňonu, sú prirodzene dobré oči.

Medzi človekom a zvierat'om jestvuje veľká priepasť, ktorá sa dá dobre porovnať s obrovským kaňonom. Správa v 1. Mojžišovej to vhodne vyjadruje: „A Boh pristúpil k tomu, aby stvoril človeka na svoj obraz, na obraz Boží ho stvoril: ako muža a ženu ich stvoril.“ Človek je označovaný, že je stvorený na obraz Boží, lebo vlastní božské vlastnosti, spravodlivosť, lásku, múdrosť a moc. Ďalej človek obdržal trojitý príkaz, totiž že si má podmaniť zem, vládnuť nad zvieratami a zaľúdnit' zem. Iba človeku bol daný výhľad večného života pod podmienkou, že ostane poslušný. /1. Mojž. 1:20-27,NS/

Výrečným svedectvom pre veľkú priepasť, ktorá je medzi človekom a zvierat'om, sú duchovné schopnosti človeka. Je však rozumné očakávať, že človek sa nelíši len v duchovnom spôsobe, ale aj v telesnom ohľade a zisťujeme, že sme vo svojich očakávaniach nijako sa nesklamali. Pomyslíme napríklad na to, v akom stave sa človek rodí. Zo všetkých stavcov /tvory majúce

chrbtové obratle stavce/ prichádza iba on, ako už Jób povedal, nahý na svet a opäť ho takto aj opúšťa. Človek nie je chránený tuhou kožou, alebo chlpatou kožušinou, ani vlasmi, alebo perím pred nepohodou počasia, alebo pred odreninami ako následkami úderov, či nárazov. Hoci človek nemá žiadnu prirodzenú pokrývku, môže obývať všetky oblasti zeme, lebo sa môže prispôbiť každej klíme /podnebiu/ pomocou odevov, ktoré si vie zhotoviť, lebo bol od Boha vybavený rozumom.

Jedinečný je tak isto priamy chod človeka. Veľmi názorne to vysvetľuje Goldenweiser vo svojej knihe „Antropology“: Vzaté prísne, dvojnohý je len človek. Sú ovšem niektoré zvieratá, ktoré občas chodia na dvoch nohách, ale aj pre tieto je chodenie na všetkých štyroch prirodzenejšie a príjemnejšie. Preto zomrelý fyziológ Sherington, ktorý bol vo svojom odbore veličinou, označil priamy chod človeka za dôležitý znak prevahy a vlády človeka nad zvierat'om. Evolucionári často zobrazujú rôznych ľudoopov postojajúce hneď vedľa človeka, ako keby priamy chod bol pre ne tak prirodzený ako pre človeka. Takéto zobrazenia sú zvodné, lebo iba medveď môže ako človek klásť nohy na zem plocho, pre ktorú príčinu je označovaný ako pätochodec. Ďalším telesným znakom, ktorý dáva svedectvo človeka voči zvierat'u, je ruka. Iba človek má voľne pohybujúci sa palec, proti ktorému sa môžu všetky ostatné prsty postaviť proti. Tak píše Dr. A. Caller vo svojej knihe „Man the Unknown“ /Neznámy človek/: „Bez našich prstov, týchto päť malých pák, neboli by sme sa nikdy naučili ovládať hmotu.“

Človek má dva dôležité nástroje, ktorými sa líši od zvierat'a, totiž reč a ruky. Všetko, čo človek vytvoril, čo ho odlišuje od zvierat, vytvoril svojim mozgom. Avšak nástrojom mozgu pri uskutočňovaní takmer všetkých týchto výkonov bola ruka.

Najnápadnejším telesným znakom človeka, ktorý svedčí, že bol stvorený, je veľkosť jeho mozgu, ktorý váži 1350 gr, čo činí 2 % jeho telesnej váhy. Pri narodení váži mozog iba 335 gr, teda toľko ako mozog dospelého šimpanza. Keďže sa evolucionári pokúšajú preklenúť veľkú priepasť, ktorá je medzi človekom a zvieratám ohľadne veľkosti mozgu, stali sa preto obeťou podvodu s Piltdownským človekom.

Tak prehlásil časopis „American Science“ z apríla 1945, že zbytky Piltdownského človeka ďaleko splnia očakávanie bádateľov o pôvode dejín človeka.

Darwin bláznivo dôvodil, že neobyčajný vývoj „ľudského“ mozgu mal by vyvážiť množstvo podobností iných menej dôležitých alebo úplne nedôležitých bodov. Ako bláznivo zmýšľal, ukazujú nasledovné vývody Loren C. Eiseleya, ktorý patrí k vedúcim antropológom sveta: „Darwinovi stúpenci... nevedomky zmenšili zbývajúcu priepasť medzi človek a opicou. Pilne sa namáhajú, aby priniesli dôkaz pre náš nízky pôvod, preklenuli priepasť s dnes žijúcimi primitívmi tým, že ich označili ako chýbajúce články v radovej línii človeka... boli sme tak usilovne zamestnaní v pátraní po rukolapných javoch vývoja vo zvieracích životných formách, že sme naše veľké „nebeské guľe“, ktoré pokrývajú hviezdne more a svietiace neviditeľné svety myšlienok považovali za tak niečo samozrejmé, ako je zrenie tekvic v jeseni.“ Dnes zmizol Piltdownský človek. O tom sa nám úplne otvorene hovorí dvoma modernými vedátormi: „Nemáme o tom žiadne uspokojujúce vysvetlenie... prečo má človek tak veľký mozog. Pravdivé tajomstvo škandálu Piltdownského muža je, hoci ho verejnosť považuje iba ako odhalenie nezmyselného klamstva, že prinútil vedu, aby znovu

skúmala dejiny najneobyčajnejšieho výtvoru aký vo svete je, totiž mozgu.“ /Harper s. Magazine, november 1955/ Veľkosť ľudského mozgu výrazne dokazuje, že človek bol stvorený, lebo ukazuje, aká veľká je priepasť medzi človekom a zvieratám.

ROZUM A UMELECKÝ ZMYSEL

Jedinečné duchovné schopnosti človeka ešte presvedčivejšie dokazujú, že medzi človekom a zvieratám je veľká priepasť. Niektorí označujú človeka za „zvíra, ktoré myslí“. Jeden z dôkazov toho, že človek môže myslieť, je reč. Dr. S. Tomkins na univerzite v Princetown poukázal v rukopise Science News Letter z 3 júla 1954 na to, že schopnosť človeka hovoriť, je nutne odvodzovať z jeho vyššie vyvinutého nervového systému.

Evolucionár Hooton uznal túto skutočnosť, lebo vo svojej knihe Up from the Ape /Vyvinutý z opice“ píše: „Všetci ľudopopi sú vyzbrojení rečovým orgánom, teda môžu hovoriť, ak by vlastnili potrebný rozum. Nezáleží na tlame, že zvíra nemôže hovoriť, ale na mozgu, ktorým je vlastník tlamy vyzbrojený“. V ďalšom potom opisuje veľkú bezvýslednú námahu naučiť ľudopopov hovoriť.

Človek svoju jedinečnú schopnosť myslenia prejavuje tiež pri vynachádzaní nástrojov. Známý geológ, zomrelý Fredrik White, raz povedal: „Žiadne zvíra nikdy nezhotovilo nijaký nástroj, u ľudí však aj tie najprimitívnejšie kmene vytvorili nanajviac osobitné a zložité nástroje.“ K tejto téme patrí tiež to, o čom písal 7. novembra 1954 časopis Life /Život/, totiž, že „pri austrálskom černochovi“ je pomer medzi mozgom tak veľký ako

u nás, že má takú istú dĺžku detstva, ten istý priamy chod, ako je tomu u nás.

Tiež svojím umeleckým zmyslom líši sa človek od všetkých ostatných animálnych tvorov. Iba človek si vie oceniť krásu, iba pre neho je dôležitá, iba on musí byť tvorivo činným, aby uspokojil duchovnú potrebu. Encyklopédia Americana píše pod heslom: „Kresťanská antropológia“, že zvieracie kresby v jaskyniach južnej Francie prezrádzajú udivujúci umelecký zmysel starých obyvateľov jaskýň. Títo obyvatelia jaskýň už zdobili svoje nástroje. Človek je nielen jediným tvorom, ktorý zhotovuje nástroje, ale je aj jediným tvorom s umeleckým zmyslom. Tento nachádza výraz v jeho obliekaní, bývaní, vo všetkom, čo tvorí. Neuspokojuje sa rečou, potrebuje tiež poéziu, divadlo, hudbu. Niet žiadnej pochybnosti o tom, že hudba, básnictvo, maľovanie, sochárstvo, architektúra a iné umelecké formy sú tak isto svedectvom veľkej priepasti medzi človekom a zvierat'om.

IBA ČLOVEK JE SLOBODNÝ

Všetky zvieratá sú menej alebo viac viazané inštinktom. Iba človek môže sám rozhodovať o tom, v akom prostredí by chcel žiť. V pravde iba človek je schopný organizovať. Osoby, ktoré hovoria, že štáty hmyzov sú príkladmi dokonalých organizácií, sú veľmi na omyle. Albro T. Gaul píše totiž vo svojej knihe „The Wonderful World of Insects“ /Zázračný svet hmyzu/, že štáty hmyzov nepredstavujú žiaden triumf štátnickej organizácie, žiaden komunistický systém vzajomného podporovania. V skutočnosti nepredstavujú žiaden štát. Údovia štátu hmyzov

pracujú ako údy jedného pravého organizmu. Ich funkcia nie je povahy sociálnej alebo politickej, ale biologickej.

„Iba ľudia“, hovorí profesor E. J. Adler z chicagskej univerzity, „sú rozumom nadaní, slobodní a podstatne sa teda líšia od všetkých zvierat.... Ľudia robia isté veci, ktoré nečinia žiadne zvieratá v nijakej miere. Iba človek môže vytvoriť štát. Isté zvieratá žijú sociálne /spoločensky/, avšak ich celá sociálna organizácia a činnosť, sú ovladané inštinkтами, čo sa dokazuje jednotnosťou uprostred určitých skupín. Avšak ľudská spoločnosť – rodina a štát je organizovaná na základe slobodnej voľby medzi rozličnými formami spolunažívania človeka, iba ľudská spoločnosť je utvorená, alebo organizovaná podľa vôle jej členov.

Známy ruský vedec Pavlov vychádzal z domienky, že človek nie je nič viac ako zviera. Avšak po sedemdesiatich rokoch intenzívnej bádateľskej práce nepodarilo sa mu dokázať úplnú zhodu nervovej činnosti pri podmienených reflexoch a iných pri ľudskom správaní. Inými slovami: zistil, že nemohol návykom primäť človeka k tomu – v protiklade ku psovi – aby automaticky reagoval na isté dráždenie. Áno, človek je iný. Boh dal človekovi schopnosť, aby jednal podľa svojej vôle, dal schopnosť byť slobodným.

MRAVNÉ A NÁBOŽENSKÉ VLOHY

Tak ako veľkosť mozgu je oným telesným znakom človeka, ktorý svedčí o veľkej priepasti medzi človekom a zvierat'om, tak i pocity mravnosti a náboženského inštinktu najmocnejšie dokazujú, že človek je jediný svojím spôsobom, že bol stvorený oddelene a nezávisle od zvierat'a.

Zvieratá nemajú žiadne pocity mravnosti. Nemajú žiadne svedomie, nevyvíjajú žiadne pocity viny. Nepocitujú žiadnu potrebu, aby v modlitbe, alebo navzájom vyznávali svoje chyby, alebo hriechy, aby našli uľahčenie. Nepotrebujú žiadnu duchaplnú úlohu, ale človek bez takejto úlohy je stratený. Dr. Viktor Frankl, Viedeň, jeden z najznámejších psychológov sveta poukazuje na to, že človek, aby zostal duchovne a duševne zdravý, „musí mať duchaplný úkol, musí mať vedomie, že jeho bytie je plné účelnosti.“

Táto skutočnosť je tiež potvrdená vedeckými bádaniami o starobe, lebo tieto ukázali, že starý človek musí byť činný, aby mohol ostať zdravý a spokojný a síce nepostačuje venovať sa iba záľubam, ale musí to byť vykonávanie užitočnej práce, niečo, čo ho vnútorne uspokojuje. Musí mať pocit, aby bol svojim spolubližným užitočný. Ktoré zviera sa tým znepokojuje, či je jeho práca niekomu užitočná, alebo nie? Ktoré zviera potrebuje duchaplný úkol, aby bolo uspokojené?

Človek má tiež potrebu niečo uctievať. Žiadne zo zvierat nemôže Boha uctievať. Zviera nemôže pochopiť, kto je Boh. Nemôže si myslieť, že existuje. Na druhej strane neexistuje žiadne pokolenie a žiadna skupina ľudí, nech by boli akokoľvek primitívni, ktorí by nemali inštinkt /pud/ niečo uctievať.

Tento rozdiel medzi človekom a zvieratom je zdôrazňovaný ponímaním nového psychologického smeru vo Viedni. Tento totiž prehlasuje, že my všetci máme túžbu po Bohu, ktorá je tak mocná, ako pohlavný pud a pud hladu. Tiež psychológ C. Jung hovorí, že hlavnou príčinou neurózy u ľudí, ktorí sú viac ako 35 roční, je pohrdanie potrebou náboženstva. Môžeme si rozumným

spôsobom pomyslieť, že pri zvieratách nastávajú duševné poruchy pre nedostatok náboženstva?

Ako je predsa len bláznivé vo veci všetkých týchto svedectiev dávať vieru názorom ľudí, ktoré sú iba špekulatívne a zapochybovať o biblickej správe o stvorení, ktorá hovorí, že človek bol stvorený na podobu Božiu, zapochybovať o jej inšpirovaní. Ako domýšľavé je označiť správu o stvorení za báseň, ako to niektorí robia pre niekoľko úbohých teórií, chybných ľudských špekulácií.

Kresťanské grécke Písma ukazujú, že Ježiš uznal v 1. knihe Mojžišovej obsiahnutú správu o stvorení a on bol najväčším učiteľom, aký kedy žil. Tiež jeho apoštolovia a učenci uznávali správu o stvorení.

Tak teda, keď ste vážení čitatelia videli, že táto najspornejšia časť Biblie odolala kritike, zaiste by ste chceli ďalej bádať. Ak to urobíte, zistíte, že všetko ostatné v Biblii opiera sa o skutočnosti. Študujte túto knihu a učte sa rozpoznať odpovede na otázky ako: Prečo Boh pripustil zlo a v ktorom časovom období ľudských dejín dnes žijeme? Oboznámte sa tiež s podivuhodným Božím zaslúbením, dať v jeho novom, spravodlivom svete večný život všetkým ľuďom dobrej vôle.